

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 14C/260/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112233735
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Kozáčik
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2015:5112233735.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina, v konaní pred samosudcom JUDr. Vladimírom Kozáčikom, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova ul. č. 25, Bratislava, právne zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Župné nám. č. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh zamieťa.

Súd odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom zo dňa 21.9.2012 domáhal voči odporcovi zaplataenia majetkovej škody v sume 125,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy zaplataenia 567,95 eur.

Návrh odôvodnil tým, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. Je registrovaná Obchodným registrom Okresného súdu Bratislava I v oddiele: Sro, Vložka číslo: 23636/B. V súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený subjekt, veriteľ zo zmluvy o úver navrhol písomným podaním spísaným procedurálnym postupom podľa ust. §38 a nasl. zákona č.233/1995 Z. z. (ďalej len „Exekučný poriadok“) súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu a to z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka.

Exekúciu žalobca navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere s dlžníkom JP.3. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 4085/2010. Iné informácie nemá, pretože exekučný súd mu neoznámil spisovú značku, pod ktorou došlo k registrácii exekučného konania na všeobecnom súde. Súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky žalobcu efektívne a účinne, predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému Okresnému súdu Žilina a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdnym exekútorom, prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosť zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom ustanovenej dobe. Následne poukázal na právnu úpravu ust. §44 ods.2 Exekučného poriadku v znení do 31.5.2010, do 31.5.2011 a následne od 01.06.2011.

Poukázal na to, že v exekučnom konaní vedenom podľa ust. §44 ods.2 Exekučného poriadku v znení od 1.6.2010 do 31.5.2011 sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi. Povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia

takejto žiadosti nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Exekučným titulom však boli rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (Zákon o rozhodcovskom konaní). Nejde tu teda o rozhodnutie rozhodcovskej komisie, ale o rozsudok rozhodcovského súdu. Zákon o rozhodcovskom konaní neobsahuje slovné spojenie rozhodcovská komisia, a naopak používa slovné spojenie rozhodcovský súd. Podľa ním vysloveného názoru platí interpretačné pravidlo - predpoklad racionálneho zákonodarcu, ktorý ak použil dva odlišné pojmy, myslel tým aj dve odlišné veci. Podľa odbornej literatúry vykonateľným rozhodnutím rozhodcovskej komisie resp. zmiernom ňou schváleným (uvedený inštitút bol pôvodne exekučným titulom podľa Občianskeho súdneho poriadku a neskôr bol prenesený do Exekučného poriadku) sa rozumeli rozhodnutia v pracovných sporoch vydané rozhodcovskými komisiami v rozhodcovskom konaní podľa § 207 Zákonníka práce a vyhlášky č. 42/1975 Zb. o prejednávaní a rozhodovaní pracovných sporov rozhodcovskými komisiami (Handl, J. - Rúbeš, V. akol.: Občianský súdny rád. Komentár. II. díl. Praha, Panoráma 1985, s. 298). Prejednávame a rozhodovanie pracovných sporov bolo ku dňu 01.02.1991 zrušené; rozhodnutia rozhodcovských komisií a nimi schválené zmiery ostali však i naďalej vykonateľné (Bureš, J. - Drápal, L. - Mazanec, M.: Občianský súdny rád. Komentár. 4. vydání. Praha, C. H. Beck 2000, s. 1010; Tripes, A.: Exekuce v soudní praxi. 1. vydání. Praha, C. H. Beck 1997, s. 16). Rozhodnutie rozhodcovskej komisie je teda úplne iný právny inštitút ako rozsudok rozhodcovského súdu. Rozsudok rozhodcovského súdu je exekučným titulom podľa iného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a neskôr Exekučného poriadku - § 274 písm. h) Občianskeho súdneho poriadku a § 41 ods. 2 písm. i) Exekučného poriadku ako iné (ako v zákone výslovne uvedené) vykonateľné rozhodnutia a schválené zmiery, ktorých súdny výkon pripúšťa zákon. Tento záver je v odbornej literatúre prezentovaný absolútne jednotne (Handl, J. - Rúbeš, V. akol.: Občianský súdny rád. Komentár. II. díl. Praha, Panoráma 1985, s. 298; Bajcura, A. akol.: Občianske procesné právo. Bratislava, VO PF UK 1995, s. 216; Krajčo, J.: Exekučný poriadok. Komentár. Bratislava, Eurounion 2009, s. 150). V exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, pretože návrh na vykonanie exekúcie, ako aj žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, spĺňali všetky materiálne a formálne náležitosti predpokladané zákonom; rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s omeškaním.

Uviedol, že nedisponuje rovnopisom príslušného exekučného titulu, ktorý pripojil k návrhu na vykonanie exekúcie a exekučné konanie generálne inicioval formou zápisnice u zvoleného exekútora.

Opísaný postup exekučného súdu hodnotil ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ust. §44 ods.2 Exekučného poriadku. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými priet'ahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa poškodený v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzala, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp. zn.: I. ÚS 41/02, III. ÚS 117/02, 1. ÚS 13/05). O všetkých okolnostiach a priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, sa dozvedel po doručení upovedomenia o začatí exekúcie.

Žalobca uviedol, že postupoval podľa ust. §15 ods. I zákona č.514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Žalovaný však do podania tejto žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval.

Žalobca si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Poškodený vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- EUR; na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- EUR; na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu sumu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- EUR, celkovo vynaložil poškodený vo veci

správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu 125,- EUR. Táto suma by nezaťažila poškodeného, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú dobu. Poznávame, že výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov a to z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť len s nepomernými ťažkosťami. Hmotná škoda pozostáva zo škody spočívajúcej v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca. Vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy.

Zároveň si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl.48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl.6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa navrhovateľovho názoru dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv poškodeného. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu nasledovných rizík neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného; neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k insolvenčii povinného. Náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov. Poukázal na dôvody priznania náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodov, neexistencie akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti; Úplne zbytočné a právne nezodpovedateľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj na strane jeho majiteľov a nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Zdôraznil s poukazom na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 77/02). Všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu podľa Ústavy Slovenskej republiky a podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 120/2010 z 12. mája 2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (napr. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 271/05).

Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z možnej analógie z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa

na každý rok poznačený priet'ahmi vz'tahuje satisfakcia vo výške 20.000,-Sk, t.j. cca 660,00 EUR. (III. ÚS 203/06-25, III. ÚS 235/04-3, III. ÚS 347/05, III. ÚS 142/06-28, III. ÚS 118/06-40, III. ÚS 110/04-55, III. ÚS 125/04-44, III. ÚS 229/04-52, III. ÚS 21/05-30, III. ÚS 190/05-36, III. ÚS 301/05-38, III. ÚS 82/03-25), a uplatnil si ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu sumu určenú alikvotným pomerom 55 EUR za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu a to práve na základe aplikácie vyššie uvedenej doktríny ústavného súdu teda 660,- EUR za rok.

Odporca k výzve súdu na oznámenie skutočností ohľadom predbežného prerokovania návrhu uviedol, že Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky bolo v rozmedzí od 23.04.2012 do 25.09.2012 doručených spolu 43 597 žiadostí žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Na výzvy na doplnenie žiadosti, ktoré ministerstvo adresovalo žalobcovi po doručení žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, bola ministerstvu doručená všeobecná odpoveď, kde žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie (dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o škode, doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu a „ohrozenie“ práv zánikom povinného, resp. jeho insolveniou, stratu kontaktu s povinným a pod.), a nedokázal uviesť skutočnosť, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na priet'ahy/ústavné sťažnosti. Vcelku žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Ministerstvo ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. preto nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný. Vzhľadom na to, že žalobca ani na výzvu žiadosť v potrebnom rozsahu nedoplnil a nepreukázal kumulatívne splnenie predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu, resp. zmaril možnosť splnenie uvedených predpokladov čo i len posudzovať, žiaden; uplatnených nárokov uspokojený nebol. Ďalej uviedol, že pokiaľ ide o posúdenie, či každý konkrétny uplatnený nárok bol aj obsahom prijatých žiadostí predbežné prerokovanie nároku zdôraznil, že dôkazné bremeno v smere preukázania predbežného prerokovania nároku je na strane žalobcu a nemôže zaťažovať žalovanú stranu, ktorá nemôže jednoznačne potvrdiť, že jednotlivé uplatnené nároky boli aj predmetom doručených žiadostí o predbežné prerokovanie.

Odporca vo svojom vyjadrení uviedol, že zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) dbá o to, aby súdne konanie prebiehalo podľa presne ustanovených pravidiel, ktorých dodržiavanie je predpokladom, aby súd mohol konať a vydať rozhodnutie, teda formuluje podmienky konania. Ak v konkrétnej veci nie sú splnené procesné podmienky, takéto konanie vykazuje nedostatky, pričom za nedostatok sa považuje aj zmätočnosť podania. Poukázal na to, že v návrhu sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. že sú zmätočne označení povinní, najmä sú odlišne uvedené dátumy narodenia, žalobca nedokázal uviesť ani len spisovú značku príslušného exekučného konania, pod ktorou je vedené na súde, chýbajú relevantné údaje ako dátum doručenia podania na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátum, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody. Namietal, že žalobca nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy, atď... Žalobca síce uviedol časť dôkazov s odkazom na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno má znášať žalobca sám. Zdôraznil, že nemá vedomosť o spisovej značke ním namietaného exekučného konania, sa nezakladá na pravde, má charakter zavádzajúceho tvrdenia minimálne pre to, že kto iný ako oprávnený v exekučnom konaní, ktorý si v súvislosti s ním uplatňuje právo na náhradu škody, má mať možnosť a záujem relevantným a jednoznačným spôsobom identifikovať konanie, v ktorom mu mala byť spôsobená škoda. Neoznačenie spisových značiek exekučných konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu (teda nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí), bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosti žalobcu na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu (príkladmo rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 211/2012, sp. zn. IV. ÚS 366/2012, sp. zn. IV. ÚS 374/2012).

K navrhovateľom uvádzaným priet'ahom v konaní poukázal odporca na to, že žalobca neuvádza kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu. Navrhovateľ neuviedol, ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany navrhovateľa, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné priet'ahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej

sťažnosti, teda či využil účinné právne prostriedky nápravy na urýchlenie konania. Judikatúra Ústavného súdu SR, konkrétne v náleze z 3. 5. 2011, č.k. III. ÚS 69/2011-25, taktiež poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ má predovšetkým postupovať v zmysle zásady vigilantius iura (každý nech si stráži svoje právo). To, že tak žalobca nekonal, je možné pripísať iba jemu. Ďalej vyjadril názor, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR.

Ďalej odporca uviedol, že dňa 23.04.2012 mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.04.2012. Vzhľadom čas doručenia žaloby je zrejmé, že žalobca ju nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. Pritom poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Predbežné prerokovanie nároku je zákonom (§ 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.) ustanovenou podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 2 Cz 38/76, uverejnené pod publikačným číslom R 28/1978), teda nárok bol uplatnený predčasne. Zároveň napriek výzve na doplnenie žiadosti, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo žalobcovi po doručení žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, Ministerstvu spravodlivosti SR bola doručená všeobecná odpoveď, kde žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie (dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o škode, doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu a „ohrozenie“ práv zánikom povinného, resp. jeho insolvenčiou, stratu kontaktu s povinným a pod.) a nedokázal uviesť skutočnosť, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prieťahy/ústavné sťažnosti. Vcelku žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. preto nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný.

Ďalej uviedol, že zákon č. 514/2003 Z. z. ustanovuje všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci a to 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, 2/vznik škody, 3/príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou pričom pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne, t. j. nesplnenie čo i len jednej spôsobuje, že zodpovednosť štátu za škodu nevzniká. Pri posudzovaní otázky nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v údajnom porušení povinnosti súdu vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote odkázal na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, pričom žalobca doposiaľ dôkazy potrebné pre posúdenie tejto otázky, predpokladané týmto ustanovením, nepredložil. Zároveň uviedol, že prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli sudy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Prejavilo sa to vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania, pričom poukázala na dôležitý rozsudok Súdneho dvora EÚ (Asturcom C-40/08), ktorý nevyklučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Unáhlené konanie zo strany súdov by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu, a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti. S poukazom na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011 uviedol, že z ustanovení jednoznačne vyplýva skutočnosť, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Akýkoľvek nárok žalobcu vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 01.06.2011 nemá žiadnu oporu v zákone. Pred 01.06.2011 s poukazom na znenie § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“ poukázal na samotnú dôvodovú správu k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku kde bolo uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky ako zákonodarný zbor SR. Preto skutočnosť, že sa do formulácie vložili slová „rozhodnutí rozhodcovských súdov“, predstavovala len explicitnejšie ujasnenie litery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia. Argumentácia žalobcu je v interpretácii toho, čo zamýšľal zákonodarca, nefundovaná a nepravdivá a § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku sa správne aplikoval na rozhodcovské rozsudky aj pred 01.06.2011. Poukázala aj na judikatúru Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 16/02, podľa ktorej

z uvedeného vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamena automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

K navrhovateľom viacnásobnému namietaniu prieťahov v konaní uviedol, že ak si navrhovateľ odvodzuje svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy ako aj materiálnej škody z tohto dôvodu, s poukazom na ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z., je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prieťahoch v konaní. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Navrhovateľ si vo vzťahu k predpokladom posúdenia existencie zbytočných prieťahov v konaní nespĺnil ani povinnosť tvrdenia ani povinnosť ich preukázania a navrhovateľ nepovažuje existenciu prieťahov v konaní za preukázanú. Zároveň navrhovateľ opätovne zdôraznil, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je pritom kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. K záveru o tom, že konštatovať existenciu prieťahov v súdnom konaní môže len Ústavný súd SR, dospel už napr. aj Krajský súd v Nitre (sp. zn. 9Co 285/2011). Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa (krajské súdy, Najvyšší súd SR). Teda v prípade, ak by sa zbytočných prieťahov dopustil napr. Najvyšší súd SR, poškodený subjekt by sa mal obrátiť v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. na okresný súd, aby konštatoval, že jeho nadriadený orgán sa dopustil zbytočných prieťahov. Postup súdu vyššieho stupňa by bol v takomto prípade preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a uvedené len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prieťahov v súdnom konaní môže len Ústavný súd SR, pretože podľa § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. V tejto súvislosti poukázala aj na rozhodovacia činnosť Ústavného súdu SR podľa rozhodnutí ktorého s poukazom na ust. § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. ústavnú sťažnosť môže podať fyzická alebo právnická osoba iba v prípade, ak využije všetky opravné a iné účinné právne prostriedky pre ochranu svojich základných práv a slobôd. V zmysle uvedeného, pokiaľ by bolo možné konštatovať existenciu súdnych prieťahov a nahradiť nemajetkovú ujmu na základe rozhodnutia všeobecného súdu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., tak Ústavný súd SR by o takomto nároku nemohol konať, pokiaľ by sa fyzická alebo právnická osoba ešte predtým neúspešne nedomáhala tohto nároku podľa zákona č. 514/2003 Z.z. (teda prostredníctvom účinného prostriedku nápravy). Avšak vzhľadom na to, že Ústavný súd SR skúma porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a finančné zadostučinenie priznáva (bez skúmania, či bol nárok predtým uplatnený podľa zákona č. 514/2003 Z.z.), je zrejmé, že všeobecný súd nemôže konštatovať prieťahy v konaní a priznať za ne náhradu nemajetkovej ujmy (v opačnom prípade by sa

ústavnou sťažnosťou Ústavný súd SR meritórne zaoberal až po neúspešnom uplatnení nároku v režime podľa zákona č. 514/2003 Z. z.).

Odporca ďalej uviedol, že súd konajúci o náhrade škody by mal pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované predsedom súdu alebo Ústavným súdom SR. Poukázal na to, že podľa odôvodnenia uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 03.10.2012, I. ÚS 476/2012-12, ktorým Ústavný súd SR rozhodoval o sťažnostiach žalobcu, ústavný súd konštatoval, že: „O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realita by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).... Ústavný súd zastáva názor, že doterajšia dĺžka predmetných konaní sama osebe nie je ešte takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práv sťažovateľky, resp. že doba konaní vedených okresným súdom zasiahla samotnú podstatu a účel základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru takým závažným spôsobom, že by to odôvodňovalo prijatie sťažnosti na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 93/03).“ Existenciu prieťahov v konaní nepovažuje za preukázanú.

Ďalej k uplatneným nárokom na náhradu majetkovej škody uviedol, že podľa ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je o. i. nevyhnutné preukázať existenciu škody. Podľa jeho názoru však žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Podľa tvrdení žalobcu tento vyčíslil uplatnenú škodu na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, ktoré spočívajú v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca, a to bez ohľadu na dĺžku trvania prieťahov. Taktiež uvádza, že škoda zaťažila žalobcu výlučne v období medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Ako podstatné zložky vyčíslenej sumy uvádza správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, udržiavanie a správu informačného systému a administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné. Navrhovateľ v žalobách neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech, a teda logicky nie je možné domáhať sa ich náhrady podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Tiež poukázal na to, že žalobca ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Takýto systém musel využívať nielen počas domnelých prieťahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom, nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, ale aj takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebíhali, resp. prebiehali bez namietaných nedostatkov. Akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikala/vznikla žalobcovi bez ohľadu na tvrdené prieťahy a jej uplatnenie považuje žalovaná za účelové. Ak navrhovateľ uvádza ako ďalšiu položku majetkovej škody „udržiavanie“ systému, ide taktiež o činnosť, ktorú musí vykonávať na každodennej báze, najmä pri poskytovaní úverov v takom rozsahu, ako ich poskytuje žalobca, aby sa naplnil účel fungovania spoločnosti daného druhu. Spoločnosť, ktorá sa špecializuje na poskytnutie a vymáhanie úverov musí mať informačný systém. Požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti, je nesprávne a znovu účelové. V súvislosti s uvedeným, ako aj s paušálnou sumou na administratívne spracovanie urgencií exekučnému súdu a publikačné výdaje, je viac ako zrejmé, že si žalobca uplatňuje neprimerané čiastky (najmä s ohľadom, na skutočnosť, že väčšina uvádzaných zaslaných žiadostí o poskytnutie informácií sa mohla hospodárnejšie vykonať aj elektronicky). Na druhej strane, samotný zástupca navrhovateľa uvádza vo svojom stanovisku k žiadostiam o doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, že „disponuje jednotnou a nedeliteľnou databázou návrhov v elektronickej forme (návrhy podával elektronicky v automatizovanom procese)“ a že, „návrhy boli spracované v elektronickej forme a súdom boli odoslané v tejto forme rovnako tak elektronicky“. Z tohto dôvodu uplatňovanie nároku na majetkovú škodu je nepodložené, nadhodnotené, ale aj nepreukázané. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami alebo skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo dochádzať k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčísleniu škody zo strany žalobcu a preskúmanie predmetného nároku je znemožnené. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody žalobcu neodbremeňuje množstvo

podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva či dôverných informácií, teda skutočnosti, ktorými žalobca exemplárne nesplnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje.

K navrhovateľom uplatňovanej náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch uplatnenej v pomernej výške k čiastke 660,-€ za rok, ktorú v niektorých nálezhoch Ústavný súd SR priznal za rok prietáhov poukázal na to, že podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Podľa ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Poukázal na to, že v časti žalobcovho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch navrhovateľ poukazuje na viacero nálezhov Ústavného súdu SR, kde rozhodoval o poskytnutí finančného zadosťučinenia za zbytočné prietahy. Poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany ústavného súdu. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 660,-€, ktorá musí byť priznaná za každý rok prietáhov, považuje za nesprávnu úvahu. Navyše, pri rozhodovaní Ústavný súd SR vychádzal aj z významu sporu pre žalobcu, pričom pri žalobe na strane navrhovateľa ide o veľkú spoločnosť poskytujúcu úvery fyzickým osobám. Ústavný súd SR prihliadol aj na to, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ navrhovateľ tento prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybratých nálezhov Ústavného súdu SR, keď predseda súdu nemal možnosť prípadnú nápravu zjednať. Odporca ďalej poukázal na to, že je potrebné poznamenať, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Samotná judikatúra poukazuje na tento aspekt v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011, kde je uvedené, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prietahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Žalobca uvádza aj „zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“, ale tieto nie sú bližšie konkretizované. Taktiež žalobca neupresnil, v čom a ako situácia „ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu“. Tatiež odporca poukázal na to, že navrhovateľ pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy nepreukázal, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žalobných návrhov nevyplýva preukázaný vznik nemajetkovej ujmy ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch.

Odporca ďalej s poukazom na ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. uviedol, že nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť žalobcu na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Upozornil na list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010)] 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podľa článku 267 ZFEÚ podal Krajský súd v Prešove (Vec C-76/10), kde bolo konštatované, že zmluvné podmienky sú stanovené prostredníctvom vopred formulovaných podmienok, ktoré jednostranne určili veritelia. Tieto podmienky sú pre spotrebiteľov veľmi tvrdé a ich zjavným cieľom je zbaviť spotrebiteľov práv, ktoré im vyplývajú z právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Jedným z osobitných aspektov je uplatňovanie nárokov zo strany nebankových inštitúcií, okrem iného prostredníctvom systematického využívania rozhodcovských orgánov, ktoré sa javia ako predpojaté, a v prípade ktorých sa zdá, že vôbec neuplatňujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa. ... Formulár zmluvy spoločnosti POHOTOVOSTĚ s.r.o. navyše obsahuje časť s názvom Všeobecné podmienky poskytovania úveru (VP), ktoré sa odchyľujú od kogentných ustanovení na

ochranu spotrebiteľa, a/alebo pomerne flagrantne znevýhodňujú spotrebiteľov vo viacerých dôležitých aspektoch, z ktorých niektoré uvádzame ďalej. Celkové náklady úverov poskytovaných spoločnosťou POHOTOVOŠŤ s.r.o., ktoré pozostávajú z úrokov a iných poplatkov, sa javia byť veľmi vysoké. Zdá sa, že prinajmenšom v niektorých prípadoch predstavujú náklady takmer 100 % ročne zo sumy získanej od spoločnosti POHOTOVOŠŤ s.r.o. Najväčšiu časť poplatkov tvoria náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere, ktoré sa javia mnohonásobne vyššie ako poplatky, ktoré si účtujú banky. ... Podľa bodu 6 VP je dlžník povinný zaplatiť v prípade nesplnenia zmluvných záväzkov sankciu vo výške 0,25 % denne, čiže 91,25 % ročne. Podľa bodu 8 VP dlžník môže splatiť veriteľovi dlžnú sumu pred termínom splatnosti, to ho však nezbaňuje povinnosti zaplatiť poplatok (95,6 % z úveru) v plnej výške. ... Zásadným problémom je skutočnosť, že predmetné podmienky vylučujú uplatňovanie pravidiel na ochranu spotrebiteľa...“ Aj s poukazom na medializované informácie (napr. článok v denníku SME zo dňa 16.07.2012), rozhodnutie Asociácie organizácií splátkového predaja, ktorá vylúčila navrhovateľa zo svojich radov, uviedol, že praktiky navrhovateľa sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkoprijemných osôb. Preto v takomto prípade aj súdna moc musí pozornejšie skúmať akékoľvek podanie žalobcu, a to najmä v prípade návrhu na vykonanie exekúcie, kde v prípade žalobcu automaticky nastáva zvýšené riziko ohrozenia alebo porušenia práva spotrebiteľa (povinného v exekučnom konaní). Uvedené má vplyv aj na otázku samotného posúdenia nesprávneho úradného postupu, keďže súdy v prípade posudzovania návrhu žalobcu na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a pod., s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti žalobcu považuje odporca za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si navrhovateľ uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala žalobcovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite žalobcu. Súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva žalobcu už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce. Uvedené vylučuje možnosť priznania prípadného nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu.

Taktiež uviedol, že pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je nevyhnutné okrem existencie nesprávneho úradného postupu/nezákonného rozhodnutia, vzniku škody či nemajetkovej ujmy, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami, ktorá podľa ustálenej súdnej praxe sa je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu.

V konaní navrhovateľ predložil znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Ekonomickou univerzitou v Bratislave, Znaleckým ústavom, kde znalecký ústav posúdil činnosti a ich ekonomické náročnosť s vymáhaním pohľadávok spoločnosti pohotovosť, s.r.o. v súvislosti s neprávny úradným postupom exekučných súdov Slovenskej republiky, pretože neskoro rozhodli alebo nerozhodli o žiadosti o nevydanie poverenia na vykonanie exekúcie NZP, neskoro rozhodli alebo nerozhodli o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie NVP alebo neskoro rozhodli alebo nerozhodli o žiadosti o zmenu exekútora ZE, celkovo pri podaní 10.897 návrhov v agende, kde súdy neskoro rozhodli alebo nerozhodli o žiadosti o nevydanie poverenia na vykonanie exekúcie, 8.890 návrhov v agende, kde súdy neskoro rozhodli alebo nerozhodli o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie a 8.661 návrhov v agende, kde súdy neskoro rozhodli alebo nerozhodli o žiadosti o zmenu exekútora. Znalecký ústav objasňoval zvýšené náklady na mzdové náklady, tlač, náklady na úpravu informačného systému a náklady na telekomunikačné služby a poštovné. Znalecký ústav pritom vychádzal z podaní od 2.7.2009 do 25.5.2011 pri neskoro vydaných alebo nevydaných povereniach a z podaní od 18.2.2009 do 15.3.2012 pri neskoro rozhodnutých alebo nerozhodnutých návrhoch na zmenu súdneho exekútora, vyplatených miezd a benefitov pre zamestnancov, z priemerného stavu zamestnancov, nákladov na zriadenie pracovného miesta, nákladmi na poštovné, nákladov na telekomunikačné služby a nákladov na tlač, úpravu informačného systému

pri zlúčení spoločnosti POHOTOVOSŤ s.r.o. s LUKA & BREMER, spol. s r.o. a LBG, s.r.o. a vyslovil záver, že náklady na žaloby NZP a NP predstavujú 30,76 eur a to mzdové náklady 4,15, náklady na tlač 5,31 eur, náklady na úpravu informačného systému 13,86 eur, náklady na poštovné 3,01 eur, náklady na telekomunikačné služby 4,43 eur, náklady na žalobu ZE predstavujú náklady spolu 31,68 eur a to mzdové náklady 5,07 eur, náklady na tlač 5,31 eur, náklady na úpravu informačného systému 13,86 eur, náklady na poštovné 3,01 eur, náklady na telekomunikačné služby 4,43 eur.

Odporca vo vyjadrení k znaleckému posudku uviedol, že súd by nemal na navrhovateľom predložený posudok prihliadať, a to vzhľadom na to, že znalca neustanovil v konaní ani vypracovanie znaleckého posudku neinicioval sám, s prihliadnutím na mimosúdny spôsob zadania predmetnej zákazky, ku ktorému došlo až po doručení jednotlivých žalôb na súd, bola odporkyňa priamo odňatá možnosť akýmkoľvek spôsobom participovať na postupe pri vypracovaní posudku, ktorý preto odpovedá výlučne na otázky kladené navrhovateľom bez prihliadnutia na možné argumenty, resp. protiargumenty odporcu, ako aj to, že náklady na poštovné a náklady na tlač, posudzovanie ktorých je tiež predmetom posudku, nespĺňajú zákonom predpokladané kritérium skutočností, na preukázanie ktorých by bolo nutné disponovať odbornými znalosťami. Podľa názoru navrhovateľa je posudok je vo svojej podstate výrazne jednostranný, následkom čoho je spochybňovanie jeho vierohodnosti odporcom. Poukázal na to, že pri vypracovaní znaleckého posudku sa vychádzalo zo skutočností, ktoré boli zistené z podkladov poskytnutých zadávateľom. Podklady boli kontrolované len po formálnej stránke a vecná stránka obsiahnutá v ekonomických a účtovných výstupoch je garantovaná poskytovateľom informácií., teda pri vypracovávaní posudku sa vychádzalo z údajov poskytnutých zadávateľom, t.j. žalobcom, pritom podľa judikatúry v prípade „ak sa vyžaduje znalecký posudok, je potrebné dbať na to, aby súd predtým náležite zistil všetky potrebné skutočnosti, ktoré by boli podkladom, z ktorého by znalec pri spracovaní znaleckého posudku vychádzal, a aby pri ustanovení znalca bol dodržaný postup podľa ustanovenia § 127 ods. 1 prvá veta OSP. (Sborník stanovisek, zpráv a rozhodování soudů a soudních rozhodnutí NS ČSSR, ČSR a SSR 1970-1983, sv. IV, s 26) Vzhľadom na jednostranné zadanie požiadavky na vypracovanie znaleckého posudku odignorovaním procesnej úlohy súdu a odignorovaním práv žalovanej pri znaleckom dokazovaní, ako aj vzhľadom na spornosť vstupných neverifikovaných údajov poskytnutých žalobcom, je zrejmé, že požiadavky kladené právnym predpisom a judikatúrou na relevantné znalecké dokazovanie neboli splnené, a to vinou žalobcu. V tejto súvislosti je nemenej významným faktom, že podklady, z ktorých mal znalecký ústav vyčíslenú škodu odvodiť, nie sú v znaleckom posudku jednoznačne identifikované a nie sú súdu ani žalovanej vôbec známe (hoci aby bolo znalecké dokazovanie vykonané lege artis, mali byť súdu známe ešte pred zadaním úlohy znalcovi). V tejto súvislosti odporcoví, ako i súdu z úradnej činnosti známe, že zadávateľ i v samotnej žalobe (ale nielen), na podklade ktorej bolo začaté predmetné konanie, uvádza nesprávne údaje či už ohľadom dĺžky lehoty, v ktorej mal súd rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. o návrhu na zmenu súdneho exekútora. Je teda dôvodné prijať záver, že údajom predloženým žalobcom ako zadávateľom posudku nie je možné bezvýhradne dôverovať, nakoľko tieto vykazujú so železnou pravidelnosťou nezanedbateľné nepresnosti. Z uvedeného dôvodu preto žalovanej nie je zrejmé, ako mohol znalecký ústav na str. 7 a na str. 8 vysloviť záver, že v konaniach exekučných okresných súdov došlo k nesprávnemu úradnému postupu, pri jeho konštatovaniach o oneskorenom rozhodnutí alebo nerozhodnutí. Taktiež poukázal na to, že znalecký ústav sa mal vo vzťahu k otázkam, ktoré nie je zo zákona oprávnený odborne posúdiť, vyjadrovať výlučne v spôsobe podmieňovacom a nie oznamovacom. K záveru znaleckého ústavu ohľadom existencie nesprávneho úradného postupu poukázal aj na doterajšiu rozhodovaciu činnosť súdov, podľa ktorej je časť návrhov právoplatne rozhodnutá a to zamietnutím návrhu.

Posudok predstavuje len prepočet nepreukázaných a žalobcom tvrdých sumárnych údajov a tvrdení (výstupov žalobcu) na počet žalôb, čo je neprípustné a nespôsobilé jednoznačne určiť, ktorý konkrétny nesprávny úradný postup spôsobil ktorú konkrétnu škodu; škoda je tak stále výlučne paušálnou bez dopadu na konkrétne jednotlivito uplatnené nároky. Skutočnosť, že znalecký ústav operoval pri vypracovávaní posudku so štatistickými údajmi, vedie taktiež k záveru o jeho nedôveryhodnosti. Výpočty pri jednotlivých položkách žalovanej pripomínajú skôr voľnú úvahu, ako presný výpočet údajnej škody, ktorá mala byť žalobcovi spôsobená v príčinnej súvislosti s postupom toho - ktorého exekučného súdu. Ústav pri vypracovaní posudku teda znalecký ústav nesprávne predpokladal, že každé jedno konanie posudzované v predmetnom posudku prebiehalo v rámci celého skúmaného obdobia bez zohľadnenia, či každé jedno konanie prebiehalo vo všetkých uvedených rokoch (t. j. či sa každé konanie začalo už v roku 2009 a či každé jedno konanie skončilo v roku 2012). Samotný súd z úradnej činnosti musí vedieť, a vyplýva to i z jednotlivých žalôb žalobcu, že väčšina konaní neprebíhala v celom

posudzovanom období. I z uvedeného dôvodu je možné označiť predmetný posudok za dôkaz, ktorým nie je možné náležite zistiť skutkový stav predmetnej veci. Pokiaľ sa jedná o zvýšený výpočet zvýšených mzdových nákladov odporca spochybnil skutočnosť, že k zvýšeniu počtu zamestnancov došlo výlučne z dôvodu namietaného postupu exekučného súdu, nakoľko uvedenú skutočnosť posudok žiadnym relevantným spôsobom nepreukazuje. Predložený posudok žiadnym spôsobom nepreukazuje, že k zvýšeniu počtu zamestnancov nedošlo napríklad v dôsledku prirodzeného hospodárskeho rastu žalobcu ako takého. Vo výpočtoch týkajúcich sa zvýšených mzdových nákladov žalobcu sú zahrnutí i pracovníci pre trestné konanie a pracovníci pre styk s verejnosťou, čo zároveň vylučuje akúkoľvek súvislosť s namietaným pochybením exekučného súdu. Príčinná súvislosť medzi zvýšenými mzdovými nákladmi a nesprávnym úradným postupom súdu absentuje i vo vzťahu k činnostiam, ktoré boli predmetom výkonu práce práve tých zamestnancov, o ktorých sa mal kolektív pracovníkov žalobcu rozrásť. K činnosti v posudku označenej ako „overovanie skutočnosti, či súd rozhodol v exekučnej veci“ by títo, resp. žalobca pristúpil bez ohľadu na prípadnú existenciu namietaného postupu exekučného súdu. Taktiež agenda úhrady poplatkov je v predmetnej veci bezpredmetná, nakoľko žiadne iné poplatky, ako poplatok za návrh na vykonanie exekúcie, ktorý by žalobca musel uhradiť bez ohľadu na existenciu namietaného postupu, neprichádzajú do úvahy. Rovnako nemôže ísť na ťarchu žalovanej, že sa žalobca v rámci svojej zmluvnej slobody mal rozhodnúť uzatvoriť pracovné zmluvy, v ktorých mal svojim zamestnancom poskytnúť ním uvádzanú hodinovú mzdu, hoci v danom čase štátnym zamestnancom v kvalifikovaných pozíciách v rezorte justície (napr. vo funkcii odborný radca na pozícii vyššieho súdneho úradníka v 7. platovej triede) prislúchal funkčný plat vo výške približne 3,90 eur na hodinu (viď prílohu č. 3 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov). V prípade nákladov na úpravu informačného systému sa zo znaleckého posudku vôbec nie je možné dozvedieť, k akým úpravám informačného systému malo dôjsť a vôbec nie je zrejماً súvislosť týchto prípadných úprav s namietanými nesprávnymi úradnými postupmi. Znalecký ústav opäť len prepočítava nepreukázané náklady na úpravu informačného systému s neznámym obsahom týchto na počet žalôb. Je tiež potrebné zdôrazniť, že otázky týkajúce sa potreby vykonania zmien v informačnom systéme a otázky týkajúce sa obsahu týchto zmien nie sú predmetom odborov Ekonomika a riadenie podnikov, resp. Ekonomie a manažment, pre ktoré je znalecký ústav zapísaný v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov.

Navrhovateľ na prvom pojednávaní zotrval na podanom návrhu. Osobitne z dôvodu vzniku nových skutočností žiadal pojednávanie odročiť a podal návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. do vyriešenia prejudiciálnej otázky položenej v konaní pred OS Prešov. K hmotnoprávnej stránke sa nevyjadril.

Vo veci o návrhu na prerušenie konania súd rozhodol uznesením č.k. 14c/206/2012-127 tak, že návrh na prerušenie konania zamietol. Uznesenie v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu č.k. 9Co/102/2015-159 nadobudlo právoplatnosť.

Na ďalšie nariadené pojednávanie sa účastníci konania nedostavili, doručenie predvolania mali riadne vykázané. Právny zástupca navrhovateľa žiadal termín pojednávania zrušiť z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, pretože mu neboli oznámené výsledky procesných postupov sudcu pre vyriešenie nestrannosti zákonného sudcu, ako aj z dôvodu zadania objednávky na vypracovanie znaleckého posudku na preukázanie nesprávneho postupu exekučného súdu ohľadom interpretácie a aplikácie smernice Rady 93/13/EHS.

Odporca neúčast' ospravedlnil a súhlasil, aby súd vec prejednal v jeho neprítomnosti.

Vo veci súd oboznámil rozhodnutie Krajského súdu v Žiline ako odvolacieho súdu, na základe ktorého nedošlo ku konštatovaniu vylúčeniu zákonného sudcu. Napriek tomu, že navrhovateľ výslovne uviedol, že námietku predpojatosti voči sudcovi nevznáša a predpojatý sa necítil ani sudca, vzhľadom na navrhovateľove možné obavy predložil vec na rozhodnutie nadriadenému súdu, pričom k vylúčeniu sudcu nedošlo. Napriek tomu, že súd teda nerozhodoval o návrhu navrhovateľa a nemal žiadnu povinnosť oznamovať navrhovateľovi výsledky rozhodnutia o nevyhlúčení sudcu z rozhodovania a prejednania veci, pretože k zmene zákonného sudcu nedošlo, rozhodnutie navrhovateľovi doručil. Nakoľko súd nezistil ani iné dôvody pre odročenie pojednávania (zadanie zákazky na vypracovanie znaleckého posudku), súd vec prejednal v neprítomnosti účastníkov konania, ktorý nevyužili svoje zákonné právo byť prítomný na pojednávaní, právo na verejné a ústne prejednanie veci, súd vec prejednal podľa § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti účastníkov konania.

Navrhovateľ taktiež elektronickým podaním navrhol konanie opätovne prerušiť z tých istých dôvodov, teda podľa § 109 ods. 2 písm. e) OSP prerušiť konania do zodpovedania prejudiciálnej otázky Súdny dvorom Európskej únie položenaj v konaní pred Okresným súdom Prešov sp. zn. 7C/6/2010. Uviedol, že v konaní sa rieši otázka zodpovednosti za porušenie práva Európskej únie, ktorého sa mal podľa žalobného návrhu dopustiť Okresný súd Prešov v exekučnom konaní vedenom proti žalobkyni na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky, v ktorom sa vymohlo plnenie na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, ako aj v rozpore so zákonmi schválenými z dôvodu transpozície smerníc Európskej únie zameranými na ochranu spotrebiteľa na finančnom trhu, kde na strane žalovaných vystupuje ako odporca v 2. rade. Súd zistil, že dané konanie vôbec nesúvisí s týmto konaním, nemôže mať na toto konanie žiaden vplyv a nemôže ovplyvniť rozhodnutie súdu, nech by bolo rozhodnuté akokoľvek, a preto o prerušení konania rozhodol zamietavo osobitným uznesením, avšak z dôvodu rýchlosti a hospodárnosti konania, konanie do rozhodnutia o prerušení neodročoval.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov a zistil nasledovný skutkový stav: Súd z dôvodu nemožnosti pripojenia spisu 20Er/2175/2010 oboznámil fotokópiu spisu a zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 13.5.2010, ktorá bola súdu doručená dňa 31.5.2010 požiadala súdny exekútor o vykonanie exekúcie a vydanie poverenia na základe exekučného titulu rozhodcovského rozsudku SRS vydaného Slovenskou rozhodcovskou a.s. na vykonanie exekúcie proti povinnému, pričom súd uznesením 20Er/2175/2010-19 zo dňa 19.11.2010 návrh na vydanie poverenia v časti zamietol o vymoženie sumy 958,58 eur a konanie v tejto časti zastavil a vydal poverenie pre exekútora na vykonanie exekúcie a vymoženie 663,88 eur, nesplateného úveru so 6 % ročným úrokom z omeškania a trovy exekúcie.

Navrhovateľ na preukázanie vzniku majetkovej škody predložil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý dňa 17.1.2014 vypracoval znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave vo veci stanovenia majetkovej škody spoločnosti POHOTOVOSTĚ, ktorý je registrovaný v registri tunajšieho súdu pod č.k. 1SprV 563/14, ktorým navrhovateľ žiadal určiť výšku majetkovej škody, ktorá bola spôsobená nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutiami okresných súdov SR v exekučných konaniach, a to najmä v súvislosti s porušovaním zákonných lehôt a nečinnosťou, či zbytočnými prietahmi v exekučnom konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora. Súd navrhovateľom predložený posudok hodnotil ako listinný dôkaz, ktorý skôr preukazuje prípadnú efektivitu či neefektivitu navrhovateľa a pracovnú snímku ako výšku škody. Súd musí súhlasiť s hodnotením odporcu, ktorý poukázal na to, že v posudku vychádzal ústav jednak len z údajov poskytnutých navrhovateľom uvedených v účtovníctve (účtovných nákladov) bez akéhokoľvek auditu, porovnania aj základnej činnosti v poskytnutých úveroch, nie len v podaných návrhoch na vykonanie exekúcie, správu úverov, nie len správu úverov predložených na exekučné konanie, vychádzal z prezumpcie nesprávneho úradného postupu bez náležitej opory v zákone, nerozlišoval jednotlivé konania, konkrétny čas v konaní a pod.. Predložený posudok môže slúžiť možno pre štatistické ukazovatele ale nemôže v každom prípade preukazovať konkrétnu škodu v tom ktorom konaní. Je nepredstaviteľné, že ak konanie pred súdom malo trvať napr. 9 mesiacov, aby sa zohľadňovali úkony za štyri roky ale sa zohľadňovali úkony vykonané pred podaním návrhu na vydanie poverenia.

Pokiaľ navrhovateľ navrhoval vyčkat' aj na posudok k aplikácii práva EÚ, súd takýto nárok nepovažoval za dôvodný nakoľko práva vykladá súd, nejedná sa o odborné otázky na ktoré by sa vyžadovali osobitné znalosti znalca a teda ani sa nejedná o otázku, ktorá by mohla byť podrobená znaleckému dokazovaniu. O nesprávnej aplikácii práva prvostupňovým súdom môže rozhodnúť na základe riadnych opravných prostriedkov odvolací súd, najvyšší súd na základe mimoriadnych opravných prostriedkov a prípadne Ústavný súd SR alebo ESLP na základe podanej sťažnosti.

Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (v znení zákona č. 508/2010 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2013), zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a), d) a ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (s účinnosťou do 31.12.2012), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi

verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. (s účinnosťou do 31.12.2012), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. (s účinnosťou do 31.12.2012), právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. (s účinnosťou do 31.12.2012), nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., (s účinnosťou do 31.12.2012), uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., (s účinnosťou do 31.12.2012), v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peňazoch, ak nie je možné ju uspokojiť inak.

Súd v konaní postupoval podľa § 132 O.s.p., podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Podľa ust. § 41 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „EP“), exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

Podľa ust. § 41 ods. 2 EP v znení zákona č. 466/2009 Z. z. účinného od 15.12.2009 do 31.05.2011, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na rozhodnutí orgánov Európskej únie, [čl. 110 ods. 2, čl. 225a, čl. 244 a 256 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (Ú.v. ES C 325, 24.12.2002)], b) rozhodnutí osvedčených ako európsky exekučný titul, [Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 805/2004 (Ú.v. EÚ L 143, 30.4.2004)] c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila, d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmliev nimi schválených, e) osvedčení o dedičstve, vykonateľných rozhodnutí bývalých štátnych notárstiev a dohôd nimi schválených, f) vykonateľných rozhodnutí orgánov verejnej správy a územnej samosprávy vrátane blokov na pokutu nezaplatenú na mieste, g) platobných výmerov, výkazov nedoplatkov vo veciach daní a poplatkov, ako aj zmliev schválených týmito orgánmi, h) vykonateľných rozhodnutí a výkazov nedoplatkov vo veciach sociálneho zabezpečenia, sociálneho poistenia, starobného dôchodkového sporenia a vo veciach verejného zdravotného poistenia, i) iných vykonateľných rozhodnutí a schválených zmliev, ktorých výkon pripúšťa zákon.

Podľa ust. § 44 ods. 2 EP v znení zákona č. 144/2010 Z. z. účinného od 01.06.2010 do 31.05.2011, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Pokiaľ sa týka správnosti označenia príslušného orgánu štátu, ktorý by mal v konaní v mene štátu (odporcu) konať, súd vychádzajúc z cit. ust. § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 z. z. účinnom od 01.01.2013 dospel k záveru, že príslušným orgánom konajúcim v mene odporcu je Ministerstvo spravodlivosti SR, teda navrhovateľ správne označil v návrhu príslušný orgán.

Súd zaoberal tým, či došlo k naplneniu podmienky konania (§ 104 O.s.p.) spočívajúcej v tom, že navrhovateľ požiadal odporcu písomne o predbežné prerokovanie nároku v súlade s cit. ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. s poukazom na rozhodnutie odvolacieho súdu. Navrhovateľ žiadne podanie preukazujúce, že by požiadal príslušný orgán štátu písomne o predbežné prerokovanie nároku v súlade s cit. ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nepredložil, odkazoval na listiny, ktoré má odporca. V odporcom predloženom zozname, ktorý je registrovaný v registri tunajšieho súdu pod 1SprS/289/2014 súd zistil uvádzanie nárokov zhodných s menom osoby povinnej v exekučnom konaní a zhody s predmetom uplatnených nárokov, teda s poukazom na závery nariadeného súdu vychádzal zo skutočnosti, že nárok bol uplatnený v súlade s cit. ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. avšak jeho nebol v lehote podľa cit. ust. § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uspokojený.

Navrhovateľom uplatnený nárok je potrebné právne posúdiť ako nárok vyplývajúci zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci podľa cit. ust. § 3 ods. 1 písm. d) v spojení s ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom navrhovateľ si tak uplatnil jednak nárok na náhradu skutočnej škody podľa cit. ust. § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a jednak nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa cit. ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Aktívna vecná legitimáciu navrhovateľa v spore (že je nositeľom ním uplatneného práva) by tak mala vyplývať z cit. ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. a pasívna vecná legitimácia odporcu (že je nositeľom povinnosti zodpovedajúcej navrhovateľom uplatnenému právu) by tak mala vyplývať z cit. ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.. Nárok odvodzoval od toho, že je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu a nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia a v nečinnosti (zbytočnými prietahmi) v konaní, keď súd konal nesústredene a poverenie na vykonanie exekúcie vydal v omeškani.

Súd s poukazom na navrhovateľom konštatované porušenie jeho základného práva a tvrdenie prietahov v konaní sa stotožňuje s vyjadrením odporcu s poukazom na judikatúru Ústavného súdu SR ako a predpisu upravujúce postup pri zisťovaní alebo konštatovaní prietahov v konaní (§ 55 a § 56 zák. č. 757/2004 Z.z., § 64 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z.z., ust. § 9 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení pred a po 31.12.2012, § 116 zák. č. 385/2000 Z.z.) je zrejmé, že okresný súd ako prvostupňový súd nie je oprávnený skúmať, či v inom súdnom konaní došlo alebo nedošlo k porušeniu základných práv účastníka tým, že konanie súdu bolo nesústredené alebo že je poznačené prietahmi v konaní.

Podľa ust. § 2 O.s.p. v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, uskutočňujú výkon rozhodnutí, ktoré neboli splnené dobrovoľne, a dbajú pri tom na to, aby nedochádzalo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a aby sa práva nezneužívali na úkor týchto osôb.

Podľa § 7 ods. 1 O.s.p. v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa § 7 ods. 2 O.s.p. v občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci a rozhodujú o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy vo veciach územnej samosprávy so zákonom a pri plnení úloh štátnej správy aj s nariadením vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa § 7 ods. 3 O.s.p. iné veci prejednávajú a rozhodujú sudy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon.

Z uvedeného zákonného vymedzenia právomocí súdu je zrejmé, že všeobecný súd nie je oprávnený preskúmať konanie súdu, ale len ak sú prieťahy konštatované oprávneným subjektom (§ 55 a § 56 zák. č. 757/2004 Z.z., § 64 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z.z., ust. § 9 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení pred a po 31.12.2012, § 116 zák. č. 385/2000 Z.z., § 49 zák. č. 38/1993 Z.z.), všeobecný súd môže rozhodnúť o priznaní náhrady škody a o výške škody. Súd pritom nezistil, že by konanie pred exekučným súdom bolo aj predmetom konania o sťažnosti podľa § 64 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z.z., podľa §49 zák. č. 38/1993 Z.z. alebo, že by existencia prieťahov bola inak konštatovaná. Navyše s poukazom na opis rozhodných skutočností v návrhu navrhovateľa, navrhovateľ konštatuje len dĺžku konania, avšak vôbec neakcentuje na povinnosti súdu, ktorý mal vydať poverenie na vykonanie exekúcie na základe rozsudku rozhodcovského súdu a ktorý musel aj preveriť skutočnosti, či takéto rozhodnutie je vykonateľné.

V exekučnom konaní je však zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (rozsudok NS SR zo dňa 26.9.20011, sp. zn. 3MCdo 11/2010). Pri aplikácii ustanovenia § 45 zákona o rozhodcovskom konaní, v zmysle ktorého ustanovenia exekučný súd je oprávnený posudzovať rozhodcovský rozsudok tak, ako keby právoplatný nebol a dáva mu právo posudzovať ho z hľadísk uvedených v ustanovení § 45 zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré je výnimkou z materiálnej stránky právoplatnosti rozhodcovského rozsudku. Tento v sebe zahŕňa prieskumný inštitút a umožňuje exekučnému súdu zastaviť exekučné konanie ohľadom nároku priznaného rozhodcovským rozsudkom, ak tento vykazuje niektorú z väd uvedenú v citovanom ustanovení. Exekučný súd v rámci predmetného exekučného konania takto postupoval v súlade so zákonom. Oprávnenosť takého skúmania exekučného súdu vyplýva aj z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C 40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira, podľa ktorého smernicu 93/13 treba vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského nálezu vydaného bez účasti spotrebiteľa, musí, pokiaľ má na tento účel k dispozícii nevyhnutné informácie o právnom a skutkovom stave, aj bez návrhu posúdiť neprimeranosť rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve uzatvorenej predávajúcim alebo poskytovateľom so spotrebiteľom, ak je podľa vnútroštátnych procesných pravidiel možné vykonať takéto posúdenie v rámci obdobných konaní na základe vnútroštátneho práva. Ak ide o neprimeranú doložku, prináleží tomuto súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, aby sa uistil, že tento spotrebiteľ nebude uvedenou doložkou viazaný (bod 59).

Súd zároveň zdôrazňuje, že v zmysle ustanovení smernice rady 93/13/EHS (čl.3 ods.1 písm. t), každá zložka súdneho procesu je povinná skúmať a preverovať, aby nemorálne podmienky spotrebiteľa nezaväzovali v záujme vyššej kvality života. Pre rozhodnutie súdu o žiadosti o udelenie poverenia nie je postačujúca len žiadosť, ale aj ďalšie podklady, ktoré však príslušným súdnym exekútorom nie sú zasielané súdu. Súd nie je administratívny orgán, ktorý automaticky udeľuje poverenia na žiadosť exekútora. Ide o súdne rozhodnutie, ktoré musí vychádzať z objektívneho zistenia a posúdenia. Výsledkom rozhodovacej činnosti súdu je, že súd žiadosti o vydanie poverenia vyhovie, alebo žiadosť zamietne. Zo zákona nevyplýva, že kogentne musí súd žiadosti navrhovateľa vyhovieť. Pokiaľ teda exekučný súd zhromažďoval dôkazy pre rozhodnutie, tieto hodnotil, právne ich posudzoval, išlo o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia a preto takúto činnosť nie je možné považovať za úradný postup, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako nesprávny a nemožno ho hodnotiť ani ako nesústredený, neefektívny. Súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 2Cdom 129/97 zo dňa 29.06.1999, podľa ktorého nesprávny úradný postup nezakladajú vady konania - napríklad zhromažďovanie podkladov pre rozhodnutie, hodnotenie zistených skutočností, právne posúdenie, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie; rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4Cdo 24/04 - nesprávny úradný postup možno vymedziť tak, že ide o porušenie právnu normou predpísaného postupu štátneho orgánu, alebo účelu postupu štátneho orgánu, či už súvisí alebo nesúvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, ak tento postup nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí; uznesenie Najvyššieho súdu ČR 25Cdo 1018/07 zo dňa 25.08.2009 - rozhodovacia činnosť, ktorá je podstatou súdnictva, nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup). Je teda zrejmé, že posúdenie veci a vydanie rozhodnutia nemožno považovať za nesprávny úradný postup. Za splnenia podmienok podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/03 Z.z. (ak bolo právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom) posúdenie veci a vydanie rozhodnutia možno považovať len za vydanie nezákonného rozhodnutia. Preto rozhodnutia exekučných súdov, ktorými boli

skúmané žiadosti o vydanie poverenia a skúmanie materiálnej správnosti rozhodcovského rozsudku, nekalej povahy rozhodcovskej doložky, nemožno považovať za nesprávny úradný postup súdu.

Súd preto môže pristúpiť k vydaniu poverenia až vtedy, ak má preukázanú vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu.

Súd viazaný dispozičnou zásadou, konkrétne viazaný návrhom § 153 ods. 2 O.s.p., ale aj viazaný skutkom t.j. žalobnými tvrdeniami (§ 79 ods. 1 O.s.p.), inými tvrdeniami (§ 101 ods. 1 O.s.p.) o právne významných skutočnostiach, z ktorých navrhovateľ vyvodzuje uplatnený nárok, po vyhodnotení vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nie je právne dôvodné navrhovateľovi priznať uplatňované peňažné plnenie (majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu) na nim tvrdenom skutkovom základe.

Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasne (kumulatívne) splnenie troch základných predpokladov: 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy, 3/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Všeobecne a v súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Nesprávny úradný postup je vymedzený v ustanovení § 9 ods. 1 veta druhá a podľa konkrétnych okolností bolo potrebné v danej veci správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup smeruje.

Je nepochybné, že exekučný súd v namietanom konaní zistil dôvody brániace vydaniu poverenia, ktoré sa odrazili v rozhodnutí súdu, ktorým zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Ak teda uplatňoval navrhovateľ v exekučnom konaní nároky na základe nevykonateľného rozhodcovského rozsudku, prípadne nároky na základe neprijateľných a neplatných zmluvných podmienok na ktoré rozhodcovský súd neprihliadal a nevysporiadal sa s nimi, nemôže mať očakávania z výsledku vykonania exekúcie.

Súd však tak, ako vyjadril svoj názor na začiatku odôvodnenia rozsudku, nezistil konštatovanie zistených prietahov oprávneným orgánom (predsedom súdu, revíznou komisiou, rozhodnutím disciplinárneho súdu, z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky či ESLP) ani existenciu neodôvodnených prietahov v konaní nemal inak preukázanú.

Exekučný súd po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie postupoval v súlade so svojou povinnosťou preskúmať rozhodcovský rozsudok (exekučný titul) v kontexte vyššie uvedených intencií, pričom navrhovateľ ani súdny exekútor sa pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie nezaoberali preukázaním požiadaviek v súvislosti s uplatnením nároku voči spotrebiteľovi v spotrebiteľskom konaní a rovnako sa podmienkami pre priznanie nárokov v konaní zo spotrebiteľského úveru nezaoberal rozhodcovský súd. Za účelom exekučný súd musel zistiť daný stav aj vyžiadanim príslušných dokladov preukazujúcich nie len formálnu ale aj materiálnu vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, pričom vzhľadom na zistenia súdu, nebolo možné vydať poverenie na vykonanie exekúcie.

Súd preto s poukazom na judikatúru k ust. § 18 zák. č. 58/1969 Zb. konštatuje, že za nesprávny úradný postup nie je možné považovať pochybenia a nedostatky spočívajúce v tom, že štátny orgán pred svojím rozhodnutím nesprávne vyhodnotil podmienky pre jeho vydanie a že v dôsledku toho je ním vydané rozhodnutie nesprávne, že nemalo byť vydané, prípadne malo byť vydané v inej podobe či za iných okolností. Rovnako za nesprávny úradný postup nie je možné považovať to, keď výklad zákona, právne posúdenie veci či aplikácia zákona na daný skutkový stav zo strany štátneho orgánu sú odlišné od tých, aké podľa svojich predstáv očakáva ten, koho práv či právom chránených záujmov sa má rozhodnutie dotýkať.

Taktiež súd poukazuje na to, že nie každý prietah v konaní možno vyhodnotiť ako zbytočný prietah v konaní, a podľa judikatúry Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 86/02, IV. ÚS 440/2012 ktorá konštatuje, že „pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj pojem „v primeranej lehote“ obsiahnutý v čl. 6 ods. 1 dohovoru) je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať

len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho - ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd na takéto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto bez ďalšieho vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách."

Nakoľko súd nezistil existenciu relevantných nárokov pre uplatnenie náhrady škody z nesprávneho úradného postupu súdu v namietanom konaní, súd návrh v plnom rozsahu zamietol. Stručne možno konštatovať, že v danom prípade pri náhrade škody voči štátu s jeho zodpovednosťou za činnosť orgánov verejnej moci ak nie sú splnené podmienky stanovené pre priznanie nárokov zákonom č. 514/2003 Z.z., nemožno priznať navrhovateľovi náhradu škody týmto titulom, hoci by aj navrhovateľovi vznikla.

Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania zo strany odporcu, je potrebné poznamenať, že súd skúma premlčanie len u existujúceho nároku a v danom prípade nárok navrhovateľa na náhradu škody nebol preukázaný, preto súd k vznesenej námietke premlčania navyše udáva, že námietka nie je dôvodná.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal v spojení s § 151 ods. 1 veta prvá o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Odporca ako úspešný účastník si právo na náhradu trov konania neuplatnil a zo spisu mu trovy nevyplývajú, preto súd odporcovi právo na náhradu trov konania nepriznal. Navrhovateľ bol oslobodený od povinnosti platiť súdny poplatok za návrh priamo zo zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch podľa § 4 ods. 1 písm. k) (účinnosť do 30.9.2012) v zmysle ktorého zákonného ustanovenia od poplatku je oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Podľa § 2 ods. 2 veta prvá citovaného zákona, ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený. Vzhľadom na procesný výsledok v tomto konaní, kedy súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol, a preto nezaviazal odporcu ako úspešného účastníka konania na zaplatenie súdneho poplatku z podaného návrhu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 221 ods. 1 OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- h) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 OSP, skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 2 OSP, ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).